

Алена МІХАЛОЎСКАЯ:

«ГАЛОЎНАЕ — НАСУПЕРАК УСІМ АБСТАВІНАМ ЗАСТАЦЦА САБОЙ»

Кажуць, сіла жанчыны ў яе слабасці, але вядучая «Нашых навін» на АНТ Алена Міхалоўская — дакладна прыклад моцнай асобы, прафесіянала, які здольны трансфармавацца, і чалавека, які не ведае і не адчувае ўзросту. Пятнаццаць гадоў у журналістыцы, шматгадовы вопыт працы ў кадры не расчаравалі яе ў выбраным шляху. І тут сакрэт просты: па-першае, нічога выпадковага не бывае; па-другое — толькі ты сам вырашаеш, у якім кірунку рухацца, і нарэшце — мы можам усё, калі ёсць родныя людзі, якія ў нас вераць...

Далучылася да «кампаніі»

— Сёлета вы атрымалі «Тэлеваршыню» як найлепшая вядучая штодзённай інфармацыйнай праграмы. Якія былі ў вас пачуцці і роздумы з гэтай нагоды?

— Кожны чалавек недзе ў душы спадзяецца на ўдачу і прафесійны перамогі. Калі Леанарда Ды Капрыя ўручылі «Оскар», то я пажартавала, што і я, значыць, далучуся да яго кампаніі. Спраўдзілася!.. І калі аб'явілі, што я перамагла ў намінацыі «Найлепшая вядучая штодзённай інфармацыйнай праграмы», то гэта было нечакана і разам з тым жадана. Пасля ўзнагароджання да мяне падыходзілі калегі і казалі, што як бы ні ставіліся да конкурсу і яго вынікаў, але мая перамога заслужаная.

Параілася з сям'ёй, і вердыкт быў адназначны: трэба паспрабаваць, каб потым не шкадаваць.

— А можаце ўспомніць часы вучобы, калі толькі пачыналі асвойваць сённяшнюю прафесію?

— На факультэце журналістыкі БДУ я вучылася на завочным аддзяленні. І ў нас усё праходзіла, як і ў большасці студэнтаў: жылі ад сесі да сесі. Прыдумлялі нейкі свой алгарытм, каб пазбегнуць пераздач. А паміж гэтым у кожнага ў жыцці адбываліся важныя перамены, бо хтосьці выходзіў замуж, іншыя становіліся бацькамі, і калі мы сустракаліся, то мелі магчымасць дзяліцца сваімі навінамі. Я была дастаткова стараннай студэнткай, аднак нават не думала, што застануся ў прафесіі, буду працаваць па спецыяльнасці і траплю на тэлебачанне.

— Спачатку вы апынуліся ў выдавецтве «Беларуская энцыклапедыя»...

— Той перыяд я прайшла, калі яшчэ была студэнткай і трэба было недзе працаваць. Змагла знайсці месца ў выдавецтве ў аддзеле гісторыі Беларусі. Памятаю ўсе тамы «Савецкай энцыклапедыі», якую мы рэдагавалі... Аднак менавіта людзі, з кім працавала поплеч, ства-

ралі незвычайную атмасферу. Мае старэйшыя таварышы былі вельмі цікавымі асобамі — разумнымі, інтэлігентнымі, гатовымі ў любы момант прыйсці на дапамогу. Ад іх чула мноства павучальных гісторыяў з жыцця. І я вельмі ўдзячная лёсу за сустрэчы з такімі людзьмі.

— Потым была праца на радыё, на беларускім тэлебачанні і ад'езд у Маскву. Там пасля кастыngu вам адразу прапанавалі працу. Ганарыліся ў той момант, што ў вас за плячыма беларуская школа журналістыкі?

— Прысутнічала такое пачуццё. Бо мяне заўважылі і разгледзелі. Як бы пафасна тое ні прагучала, але я была ў тым крэсле на кастыngu, маё аблічча ў кадры і маю працу ацэньвалі. І я зразумела, што мы самі не з гліны злепленыя.

Ніякай руціны!

— Памятаеце, неяк вы казалі, што з пазіцыі гледача сённяшнім маладым журналістам вы не давяраеце. У чым, на ваш погляд, прычына, і як ратаваць становішча?

— Ведаеце, я яшчэ застала выдатных рэжысёраў, гукарэжысёраў і іншых спецыялістаў, з якімі проста пабыць побач і пачуць іх парады было за шчасце. Ім я вельмі ўдзячная, што ўсе яны былі ў маім жыцці і дапамаглі мне фарміравацца як прафесіяналу. І, можа, гэта маё суб'ектыўнае ўспрыманне, але што датычыцца маладых, то зараз шмат тых, хто адкрыта займаецца самалюбавам. Раз з'явіўся на тэлеэкране, і ты на вяршыні. А раней з'яўленне на экране было толькі першым крокам, калі ты разумеш, што ўсё толькі пачынаецца і наперадзе цябе чакае вялікая праца над сабой. Цяпер жа ўсё наадварот успрымаецца, нібы гэта пік кар'еры і ты ўжо ўсё ўмееш... Але нельга забываць, што глядач павінен давяраць табе настолькі, каб не ўзнікала жадання пера-

ключыцца на іншую праграму. Ён усе дробязі памятае, і камера цябе нібы сканіруе. Там не схаваеш сваёй няшчырасці, акцёрства.

— Калі вярталіся з Масквы, ці была ўпэўненасць, што зможаце адчыніць перад сабой любыя дзверы?

— Вярнуўшыся, я зразумела, што не святля гаршкі лепяць. І ні тут, ні там ніхто зорак з неба не хапае. Дакладна ведала адно — як спецыяліст абавязкова знайду сабе прымяненне. Прыемна вяртацца з багажом новых ведаў і ўжо не глядзець знізу, а быць на адным узроўні з калегамі-прафесіяналамі.

— Як тэлеведучая вы спрабавалі сябе ў розных жанрах і фармацах. Цяпер зноў працуеце з навінамі. Не ўзнікае адчування руціны?

— Быць вядучай навін — гэта элітны ўзровень у тэлежурналістыцы, і тут ты як прафесіянал па-за канкурэнцыяй. Я сапраўды спрабавала сябе ў розных жанрах і разумю, што проста выдатна, калі спецыяліст здольны трансфармавацца. Зараз ужо год працую ў «Нашых навінах» на тэлеканале АНТ і цалкам задаволена. Унікальная асаблівасць маёй прафесіі ў тым, што нічога не паўтараецца! Кожны эфір — гэта новыя перажыванні, эмоцыі і ніякай руціны.

Не марнуйце энергію

— Жыццё ў расійскай сталіцы змяніла, мабыць, ваша стаўленне не толькі да прафесіі, але і да сям'і...

— Той час быў сапраўдным выпрабаваннем. Прычым, калі я атрымала запрашэнне на працу, то не пагадзілася з першага разу. Адмовіўшыся, я вельмі здзівіла масквічоў, але для сябе проста вырашыла: калі гэта мой шанец, то мне зробіць прапанову зноў. І праз месяц так і адбылося. Параілася з сям'ёй, і вердыкт быў адназначны: трэба паспрабаваць, каб потым не шкадаваць.

Было цяжка жыць на два гарады і перажываць радасці, горасці, святы на адлегласці ад сям'і. Добра, што сёння ёсць «скайп» і можна штодня быць на сувязі... А там, калі ты з'язджаеш у іншы горад, у іншую краіну, і гэта Масква, дзе ў цябе наогул няма ніякіх знаёмых, то адчуваеш сябе мурашкай. І ў адносінах з мужам для такога кроку неабходны давер. У нас часцей думаюць: як гэта ён цябе адпусціў? А ў Маскве мне жанчыны казалі: мужыка трэба берагчы, як ты не пабаялася яго пакінуць? Ведаю, што майму мужу тут некаторыя спачувалі, бо лічылі, што я яго кінула з дзецьмі і паехала ў Маскву ў пошуках лепшага жыцця. І гэта смех скрозь слёзы, бо толькі мы ведаем, што давялося перажыць. Аднак набыты вопыт дазволіў кожнаму з нас зрабіць высновы і цяпер на многія рэчы мы глядзім значна прасцей. Ніхто ўжо не высвятляе адносін з-за таго, ці прыгатаваныя катлеты і чыя чарга выносіць смецце. Не варта распсыліцца і марнаваць жыццёвую энергію не на тое і не на тых.

— У вас дзве дачкі. Нехта з іх праяўляе цікавасць да вашай прафесіі?

— Пакуль ніхто з іх не заводзіў пра гэта гаворку. Толькі я час ад часу кажу, што не хацела б, каб мае дзеці працавалі ў журналістыцы. Гэта не самая лепшая прафесія для жанчыны. Ёсць шмат магчымасцяў для маладых людзей, і мне здаецца, мае дочки змогуць больш паспяхова рэалізавацца ў іншых сферах.

Ёсць адна выдатная прымаўка:

калі ў цябе няма таго, што ты любіш, то любі тое, што маеш.

— Што лічыце самым неабходным для будучыні сваіх дзяцей?

— Самае галоўнае, каб мае дочки сустрэлі сваіх адзіных, з кім яны будуць шчаслівымі ў каханні. Бо я нават у сваім акружэнні бачу шмат прыкладаў самастойных і паспяховых жанчын, але яны адзінокія. А вельмі важна, каб побач быў чалавек, які дазволіць жанчыне адчуць сябе слабай. І, безумоўна, мне важна, каб яны былі ўпэўненымі ў заўтрашнім дні.

— А самі якія каштоўныя ўрокі засвоілі, калі азірнуцца на жыццё з пазіцыі сённяшняга дня?

— Я досыць балюча перажываю здрады блізкіх людзей, якія, на жаль, здараліся. Аднак разумю, што да жыцця варта ставіцца мудра. Ёсць адна выдатная прымаўка: калі ў цябе няма таго, што ты любіш, то любі тое, што маеш. Памятаю, неяк раніцай ехала на эфір і паскардзілася таксісту, маўляў, як цяжка рана ўставаць. А ён мне сказаў: раніца — гэта выдатна, асабліва калі разумееш, што аднойчы яна для цябе не наступіць. Таму трэба шанаваць кожнае імгненне і цаніць тое, што мы маем. Бо галоўнае, каб блізкія нам людзі былі здаровыя і мы насуперак усім абставінам змаглі застацца самімі сабой.

Алена ДРАПКО. drapko@viazda.by

■ Класічная шоу!

ЮРЫЙ ГАРАДЗЕЦКІ Ў «ВЯЛІКАЙ ОПЕРЫ»

Ужо ў верасні ў тэлевізійным праекце «Вялікая опера» мы будзем перажываць за беларускага тэнара Юрыя Гарадзецкага. Два гады таму ў такой жа ролі мы назіралі беларуса Ілью Сільчукова, які дайшоў да фіналу і заняў трэцяе месца.

Восенню і зімой нас чакаюць 11 незабыўных выпускаў праграмы на расійскім тэлеканале «Культура», а 24 снежня ўбачым грандыёзны фінал, дзе, ёсць спадзяванне, прыме ўдзел і беларускі артыст. На гала-канцэрт, што пройдзе на сцэне Маскоўскай кансерваторыі, будуць запрошаны ўсе ўдзельнікі праекта.

Арганізатары «Вялікай оперы» гэтым разам паспрабавалі ахапіць усе тэатры на постсавецкай прасторы, таму даслалі запрашэнні ў многія нацыянальныя оперы. У тым ліку і ў Вялікі тэатр Беларусі. Тут вырашылі, што ўдзельнікам ад нашай краіны будзе Гарадзецкі.

— А што мне заставалася? Толькі пагадзіцца, — каментуе з усмешкай Юрый. — Для мяне ўдзел у праграме — забаўка, як і любы падобны тэлевізійны праект. Але гэта вельмі добрае і якаснае шоу, якое толькі папулярнае опернае мастацтва. Ну і, вядома, прыносіць папулярнасць усім яго ўдзельнікам. Безумоўна, у першую чаргу я патэлефанаваў Ільі Сільчукову. Ён быў на гастроліях у Францыі, парадаваўся за мяне і параіў: «Нават не думай — удзельнічай!» І даў некалькі парадаў. Парэкамендаваў «не мудраваць» і браць толькі вядомыя творы. Мне ўжо даслалі тэмы праграм: тут і руская/савецкая опера, і італьянская класіка, і раманы, і праграмы, прысвечаныя Галіне Вішнеўскай, Джузэпэ Вердзі, Пятру Чайкоўскаму... Думаю, што ж узяць для перадачы, тэма якой — «Візітная картка»?.. Ніводзін мой канцэрт яшчэ не абыходзіўся без рамана Нёмарына з «Любоўнага напою» Даниэці. А з арыяй Ленскага з «Яўгена Анегіна» Чайкоўскага я дэбютаваў у тэатры 10 гадоў таму. Так што выбіраць ёсць з чаго. Галоўнае мае хваляванні

звязаныя менавіта з тым, што ўрэшце на нейкіх творах трэба будзе спыніцца...

Хоць сам Юрый не строіць вялікіх планаў, не думае, ці перамога ў гэтым праекце, мы зычым тэнару Вялікага тэатра Беларусі ўдачы!

Алена ДРАПКО. drapko@viazda.by